

Kendi Merkezinde Bile Adaleti Tesis Etmeyi Başaramayan Tağut Sivil Devlet, Bizim Ülkemizde Nasıl Başarılı Olacak Ki?!

Sudan Başbakanı Kamil İdris bir basın toplantısında, 22 bakanlıktan oluşan ve "Umut Hükümeti" adını taşıyan yeni bir hükümetin kurulduğunu duyurdu. "Tarihi" olarak nitelendirilen konuşmasında, sivil hükümet olarak adlandırdığı Umut Hükümeti'nin özelliklerini açıkladı ve bu hükümetin Sudan'ı kurtarmak, onu ilerleme ve refah yoluna sokmak, güvenlik ve refah sağlamak ve tüm Sudanlılara onurlu bir yaşam sunmak için net bir vizyon ve sağlam ilkelere dayandığını söyledi ve vizyonun, Sudan'ı gelişmiş ülkeler arasına taşımayı temsil ettiğini belirtti. Değerlerimiz dürüstlük, güvenilirlik, adalet, şeffaflık, hoşgörü, bilimsel, pratik, profesyonel ve kolektif bir yaklaşım, net planlar ve kesin başarı kriterleridir. Hükümet, parti bağlantısı olmayan teknokratlardan oluşacak, sessiz çoğunluğun sesini temsil edecek, otoritenin tezahürlerindeki zühd ile halkın refahının arasını birleştirecek ve yüksek erdemleri somutlaştıracaktır.

Başbakan, dürüstlüğü, güvenilirliği, adaleti ve diğerlerini zikrederek sivil hükümetinin beklenen sonuçlarından bahsetti ve bunları da Kur'an ayetleriyle destekledi; bu ise, kamuoyunun desteğini kazanmak için farklı mefhumların kasıtlı olarak karıştırılmasıdır. Ancak bilinçli bir kulağın duyması gereken gerçek, duygulardan ve umutlardan uzak bir şekilde ayrıntılara ve derinliğe ihtiyaç duymaktadır; zira siyasetin, yanıltıcı bilgilerden uzak gerçeklere dayalı olması gerekir.

Sudan da dahil Müslüman ülkelere bakan birisi, buralardaki mevcut devletlerin, 1916 yılında eski sömürgeci devletler arasında nüfuz paylaşımı için yapılan bir anlaşmanın ürünü olan ve belirli bir görevi yerine getirmek için türetilen işlevsiz devletçikler olduğunu, bu anlaşma olmadan var olamayacaklarını, bu ülkelerin kendilerini ortaya çıkaran Batı kapitalizmine bağlı kalmaya devam ettiklerini, var oldukları süre boyunca her yıl başarısızlar listesinin başında yer almak için yarıştıklarını, hükümetler, bakanlar ve yöneticiler değişse de, siyasi, ekonomik ve sosyal alanlarda tam bir başarısızlık içinde olduklarını kanıtladıklarını görecektir; o halde kusur nerede? Neden bu ülke, çok sayıda bakir kaynaklarla doluyken, insanları aşırı yoksulluk içinde yaşamaktadır?

Bu asrımızda Müslümanların başına gelen en büyük fitnelerden biri, yönetim ve ekonomi ile ilgili fikirler ve mefhumlardır; belki de bunlar, Batı'nın İslam'a saldırısındaki ve siyasi, fikri ve ekonomik hegemonyasını ve kontrolünü sağlamaya odaklanmasındaki odak noktasıdır.

Sivil devlet fikrinin kökleri eski çağlara dayanmaktadır; zira Batılılar bu fikri, insanların karar alma sürecine katılımına odaklanan Atina'daki demokratik yönetim sistemi aracılığıyla Yunan medeniyetindeki adalet ve hukukun üstünlüğü ilkeleriyle ilişkilendirmiştir; daha sonra bu mefhumlar, toplumun işlerini düzenlemek için gelişmiş yasal temeller koyan Romalılar tarafından geliştirilmiş ve bu da hukuk

devleti olarak adlandırılan şeyin oluşmasına ve belirginleşmesine katkıda bulunmuştur.

Orta Çağ'da Batı'daki siyasi düşüncenin gelişmesiyle birlikte sivil devlet, Avrupa'da kilise ile devlet arasındaki çatışmadan etkilenmiş ve bu çatışma, özellikle Rönesans ve Fransız Devrimi'nden sonra, din siyasi işlere müdahale etmeden bireysel özgürlüklerin ve kanun önünde eşitliğin saygı gördüğü devletlerin kurulması yönündeki çağrılarının yükselmesiyle birlikte din ile siyasetin ayrılması ideolojisinin güçlenmesine yol açmıştır. Modern çağda ise sivil devlet, Batı ülkeleri ve bunların lideri Amerika Birleşik Devletleri tarafından benimsenmiştir.

Burada farklı bir hadari mirasa ve bu tarihe benzemeyen ve tarihin derinliklerine kök salmış bir tarihe sahip Müslümanlar olarak bizim için mantıklı bir soru ortaya çıkıyor; zira Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem, Medine-i Münevvere'de İslam Devletini kurmuş, ardından onu Raşid Halifeler, sonra Emeviler, Abbasi ve Osmanlı devletleri izlemiştir; işte bunların hepsi, İslam hadaratının, onun köklü geçmişinin ve İslam Devleti'nin yönetiminin gözle görülür örnekleridir.

Daha derine inmek için, sivil devletin ilkelerini ve İslami yönetimde bunlara karşılık gelen hususları bilmek gerekir:

Sivil devlet, Batılı kapitalist bakış açısıyla adaleti sağlamayı amaçlayan bir dizi yerleşik ilkelere dayanmaktadır; nitekim eşitlik ve bireylerin haklarının korunması fikriyle birlikte bu ilkeler, bu ülkelerin temel dayanaklarını oluşturmaktadır. İslam'da ise egemenlik, kesinlikle şeriata aittir; zira Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur: **فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا** “Hayır, Rabbine andolsun ki; aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem tayin edip sonra haklarında verdiği hükümden dolayı içlerinde bir sıkıntı duymadan kendilerini tamamen teslim etmedikçe iman etmiş olmazlar.” [Nisa 65] Ve şöyle buyurmuştur: **وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا لِمُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَىٰ اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ** **Allah ve Rasulü bir konuda hüküm verince, ne bir mümin erkeğin ve ne de bir mümin kadının (o konuda) muhayyerlikleri (tercihleri) olmaz. Ve her kim Allah'a ve Onun Rasulü'ne isyan ederse muhakkak o, apaçık dalaletle (batıla) sapmış olur.** [Ahzab 36] Ve Allahu Teala şöyle buyurmuştur: **أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ** “Onlar hala cahiliye hükmünü mü arıyorlar? Kesin bilgiyle inanan bir topluluk için hükmü, Allah'tan daha güzel olan kimdir?” [Maide 50]

Bunlar, Allah'ın kitabından alınmış, subutu ve delaleti kati olan nâsslar olup bunları inkar etmek için bir alan yoktur; zira bunların hepsi açıkça tek bir söze indirgenebilir ki o da; egemenliğin akla değil şeriata ve halka değil Allah'a ait olmasıdır.

Halkın egemenliği ideolojine göre sivil devlet konusunda onlar, bununla (sivil devlet), toplumda adalet ve eşitliği sağladıklarını, her türlü ihlalleri veya otoritenin kötüye kullanılmasını engellediklerini, böylece hukukun üstünlüğünün hükümeti yasal kurallara tabi kıldığını ve yetkilileri hesap verebilir kılan mekanizmalar getirerek halk ile devlet arasındaki güveni güçlendirdiğini

düşünüyorlar. Oysa bugünkü gerçeklik bunun tam aksini göstermektedir; zira para ve iş dünyasının adamları, yönetim ve siyasette derin bir kontrol sahibi olup halkın geneli ise onlara boyun eğmiş durumdadır.

Nitekim “şeriatın egemenliği” kaidesi, İslam'daki yönetim sisteminin, kanunun egemenliğinin güzel anlamını gerçekleştirmede benzersiz olduğunu ortaya koymaktadır. Sivil devlet savunucuları bu anlamı gerçekleştirdiklerini sandılar; oysa vakıada egemenliği onlar, teorik olarak azınlığa karşı çoğunluğa (pratikte ise az sayıda kapitalist uygulayıcılara) ait kıldılar. Kanunları koyan ve değiştiren çoğunluktur; öyleyse kanunlar nasıl onun efendisi olabilir ki?! İslam ise, yasayı insanın arzusundan uzak tutarak güçlülerin zayıfları ve zenginlerin fakirleri ezmemesini, aksine herkesin Allah Subhanehu'nun şeriatına boyun eğmesini sağlamıştır.

Bu, yönetim sisteminde de kendini göstermektedir; zira Şari, hayatın her alanında emir ve yasaklar koymuş ve Subhanehu ve Teala uygulama yetkisini (kesin, kırbaçlayın...) gibi ümmete bırakmıştır; Dolayısıyla ümmet de arasından, rıza ve tercih ile biat edecek ve şerî hükümleri uygulayacak birini seçer.

Ayrıca sivil devlet, insan haklarının korunmasına ve bireysel özgürlüklerin güvence altına alınmasına büyük önem vermektedir; bu haklar arasında inanç özgürlüğü, düşünce özgürlüğü, kişisel özgürlük ve mülkiyet özgürlüğü de yer almaktadır.

Gerçek şu ki, bu fikirler Müslümanlar arasında gerçek anlamda rağbet görmüyordu; Müslümanlar arasında bu şekilde ortaya çıkmasının sebebi, bunların hakikatine dair bilincin olmaması ve yanıltıcı propagandadan uzak bir şekilde İslam'a tümüyle ve ayrıntılı olarak aykırı bir bakış açısına sahip olduğu gerçekliğinin idrak edilmemesidir; böylece bu fikirler ortaya çıkmış ve devrimler, kafir Batı'nın ajan yöneticilerinin ve avenelerinin Müslümanların evlatlarına uyguladığı zulmü ve özgürlüklerin kısıtlanmasını reddeden sloganlar olarak ön plana çıkmıştır; ancak her Müslüman, Allah'ın şeriatı, emirleri ve yasaklarıyla kayıtlı olduğunu bilir.

İslam, tüm yaşam alanlarını istisnasız olarak düzenleyen kamil bir şeriatını gerektiren bir akidedir. Zira Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur: **الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا** **“Bugün size dininizi kemale erdirdim, üzerinize nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslâm'dan razı oldum.”** [Maide 3]

Müslümanlar, Allah'ın indirdiği ve Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in Medine'de kurduğu bir yönetim, yani İslam'ı uygulayan ve adaletin ve insafın egemen olduğu bir yönetim sistemi projesine sahiptir; ancak böylece Müslümanlar, daha önceden olduğumuz gibi alemlerin Rabbine geri dönebilir ve başarısız kapitalistleri taklit etmek yerine hidayetin meşalesini taşıyabilirler.

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan
Gâde Abdulcabbar (Ümmü Evâb) – Sudan